

# Вона зійшла до моря

Євген Плужник

Вона зійшла до моря. Хто вона –  
Навіть самій їй байдуже віднині...  
...Хіба ж не всі ми – єдності луна  
В скороминущій і пустій відміні?

Лінивий рух, – і ось під ноги ліг  
Прозорий вінчик – кинута намітка,  
І на стрункім стеблі високих ніг  
Цвіте жарка, важка і повна квітка –  
Спокійни торс, незаймано-нагий!

Спадає вал... Німують береги...  
І знову плеск... І затихає знову...  
То пальцями рожевої ноги  
Вона вгамовує безодню бірюзову.

І відкрива обійми їй свої  
Ця велич вод, усім вітрам відкрита, –  
Здається, повертає Афродіта  
У білий шум, що породив її!